

ערויידם

בגוף האטלטיים פֿרַח גָּנוּז עוֹר,
פֿרַח דוֹלֶק בגוף מְשֻׁרָן,
לֵיל סָבִיב, כְּמוֹ יָם שֶׁל מְדוּזוֹת
סָנַר עַל שְׁתֵּן;
בְּגַעַר שֶׁל פֿרוּגָה נְשָׁמָה מְתַנַּחַת
דְּרוּכִים הַשְּׂרִירִים בְּתַצּוֹת־צִפּוּיָה
מְצַנֵּד: נְצַנּוּץ צִלְוֹתִיּוֹת בֵּית־מֶרְקַחַת -
מְרוּדִים מְלֶאכִים בְּמַאֲסִיָּה.

פֿךְ יַעֲמוּד לֵילִי וְצִעִיר
מִצָּה תְּפִילַת בְּלוּרִית פֿרוּעָה.
כִּי תִהְיֶה בְּפִילִיּוֹת עַל אֶלְגִּיר
דְּלֶקְרוּאָה.

פֿךְ יַעֲמוּד צִעִיר וְאַרְצִי
וְתַתְּנֶנִּי לֹו רֶכֶת הַטְּנֶנֶת:
(קֶטֶר וְקָרוֹן מַת) -
עִם קִיטוֹרִים גְּמוּכִים
עִם הַצִּפּוּף הַפּוֹלֵת,
עַל פְּנֵי מְלֶאכִים מְקַטְחִים.
עַל פְּנֵי הַרוֹקַח -
רִצָּה רֶכֶת לְשׁוֹק הַלֵּילִי.

אָז פֿרָצוּ בְּקִסְיָה נְעוּרֵי־הַדְּמָעוֹת
בְּתַנּוּפַת־הַגְּבוּר בְּקִסְיָה עִם הַמּוֹט.
פּרִיס, תּרִצַּב

לְעוֹלָם זֶה לֵיל אַרְצִי
כִּלְא אֵל וְרִקֵּעַ וְדַגְלִי -
אִפִּי,
רַב צִיד מְקַע בְּתַלְיַת־מְקוּלִין
רַב שְׁבִלִיּוֹתִים, סְחָלוֹנִים וְסִרְטֵגִיּוֹם.
לֵילִי,
מְכַרֵּז בְּקוֹל זְמַנֹּת מֵיָתֶם:
"קָרָב בְּסִינִי -
וּמִוֶּשֶׁה רֵיחַ סָנַר
בֵּין רִיחֹת אֲמָצָה וּבְגָנוּן.
קָר אַבְנֵי־אֵל וְגְבוּרֵי־עַם,
עֲצָבִית, סוּסֵי־עֵץ,
עוֹבֵבֶת קְרוּסְלוֹת -
עַד אָנֹּה לֵיל שְׁפֵל, עַד אָנֹּה
לְנֶצַח לֵיל שְׁפֵל.
וְקוּפָה עַל כְּפַר דִּיאָנָה
עִם חֲצִים וְאַיִלֶת־סִלְעֵ.
קָס וְדָחָה אֶת הַסִּפֵּל
עִם יִין־שְׁכָחוֹן.
קָס וּפְקַח אִישׁוֹנִים:
"כְּפָה הַלֵּיל אָבִן,
כְּפָה אֵלִים הַמְּקַצְבִּי.
מִבֶּט לְפִסְלִי, לְנִשְׁרֵי לְמִים -
לְשׁוּא! חֲדַל הַעֲצָב.

אלכסנדר פן

סָנְקָה זֵיד

(ספור)

המדורה: קר... ובראשיהם מנקר יתוש מחשבה: אָח, אחא, אחא, לכול
הרוחות! הלך לעולמו הדג היבש והקיבה התרוקנה... לא טוב! אך
להניד אסור, צריך לשתוק.

והידים נשארות מושטות אל נוכח המדורה, העינים שרות בלי
הפונה את שירת, הדג היבש שהלך לעולמו והפיות שותקים.
וסקה נאנח:

- חבריה, נוזו מכאן. אין כבר ענין במקומות הללו. הדג אול,
החורף נובר... הִיבֵה לְסָנְקָה!

איש לא ענהו. כולם ישבו קב־צִלְשׁוֹן, למה לדבר? הן ידוע
לכל אחד, כי צריך לזוז, כי אי אפשר לזשאר. עוד טרם הגיעה השעה
לאסוף את הרגלים - הרצון לחיות מפעם עדיין בנויות הרוות. הנה,
עבור על פני כולם ונוכחתי כי אינם זקנים כלל. וסקה-- הנדול שביניהם
ובעבור החורף יחרוג רק אביבו הששה־עשר. וככה - מי בן אחת־עשרה,

התפרץ לשון אש אדומה ונורקה'עם העשן למעלה, התישבו מסביב
למדורה שקטים וזועפים. וסקה - עין־עקומה' הסתכל בהם
בעינו היחידה (עיני השניה חרבה ממכת סבין רחבה) ושקע בהרהורים.
הלילה נלש מעל הנבעה והמטיר כוכבי שלג צחורים ושוכבים. אט אט
נבר הקור בטפסו באברי הגוף, כבסולם ארוך, החל ברגלים עד שנאחו
בחטמים האדומים.

בר-ר... קר... מחטים דקים - כפרעושים עוקצים... הא לך,
טעם ממתנת ידו של השטן... או-ח-אה! כן, כן... החורף בא, הקור
נובר והחבריא ערומה, והחבריא רעבה... והנה גם הרוח - מתננב
מאחורי הנב ומתחיל: או-או... ואב והסל!

מקפצת האש מקרש לקרש, מענף לענף וחום אדום מצליף על
פנים כהים ואפורים, מצליף ומדליק ניצוצות מוזרים באישוניה. אחד-
עשר זוגות ידים, מכל הצדדים, כענפי עץ קפואים ועקומים ננושבו אל